

[Langkilde.]

million seere — og heraf mange unge — giver udtryk for, at hash ikke er særlig farlig, en indstilling, som er helt ude af trit med den debat, som dette ting forleden førte på grundlag af de nyeste sagkyndige oplysninger.

Mens folketinget bliver mere og mere grundfæstet i sin overbevisning om hashens farlighed, går udviklingen åbenbart den modsatte vej i det medium, der behersker en stor del af meningsformidlingen i en sådan sag. Særlig betænkeligt må det være, når chefen for børne- og ungdomsafdelingen sidestiller hashen med cigaretter og sovepiller. Det er uden for enhver diskussion, at hash endog har ganske særlig skadelige virkninger på børn og unge.

Når de ledende i Danmarks radio har det synspunkt, der kom frem i udsendelsen „Som man ser det“ torsdag aften — og som er totalt i modstrid med eksperternes — er det måske forklaringen på, at hashen i TV behandles på den måde, som tilfældet er. Men et statsmonopoliseret mediums behandling af et dødsensalvorligt emne bør ikke være afhængig af, at ledende medarbejdere mener sig klogere end eksperterne.

Radio og TV kan anrette store ødelæggelser for hash-oplysningsarbejdet, netop fordi mediet uheldigvis er et monopol. Omvendt er jeg overbevist om, at en mere ansvarsbevidst holdning i Danmarks radio kunne redde tusinder fra at komme ud på skråplanet. Denne sag er så alvorlig, at folketinget må gribe ind, hvis radiatorådet ikke selv vil tage affære.

Minister for kulturelle anliggender *K. Helveg Petersens* svar (14. januar 1971):

Med jævne mellemrum bliver der her i tinget stillet spørgsmål til mig i min egen- skab af parlamentarisk ansvarlig minister for Danmarks radio. I alle de tilfælde, hvor disse spørgsmål har drejet sig om program- mæssige forhold, har jeg i lighed med tidligere kulturministre i mine svar stort set indskrænket mig til at orientere tinget om

de oplysninger, jeg i den enkelte sag har modtaget fra Danmarks radio, idet jeg i til- slutning hertil har henvist til den fulgte praksis om, at ministre principielt ikke blander sig i Danmarks radios programtil- rettelæggelse.

Når hr. Langkilde i sin begrundelse for det stillede spørgsmål anfører, at jeg nødig kommenterer udsendelserne i Danmarks radio, må dette alene ses på baggrund af denne principielle holdning.

Efter radiospredningslovens § 5, stk. 2, fastsætter radiatorådet de almindelige principper, der skal gælde for Danmarks radios virksomhed, og i samme bestemmelse er det fastslået, at radiatorådet er ansvarligt for, at udsendelserne er af alsidig, kulturel og oply- sende art.

Denne bestemmelse er som nævnt til stadighed blevet forstået således, at regeringen og den parlamentarisk ansvarlige minister for Danmarks radio er afskåret fra at kunne gribe ind i radioens programvirksomhed. Hvis jeg i den foreliggende sag fra folketin- gets talerstol skulle give mig til at vurdere den udsendelse, som er udgangspunkt for spørgsmålet, samt de redegørelser og erklæ- ringe, som nu foreligger i sagen, ville jeg bringe mig i et misforhold til denne praksis, som, uden at folketinget har anfægtet dens rigtighed, til stadighed har været fulgt.

Princippet om radioens programmæssige uafhængighed, som blev knæsat allerede i den første radiospredningslov fra 1926, må bl. a. ses i lyset af den indflydelse, der er til- lagt folketinget i forbindelse med beskik- kelse af radiatorådet, der som foran nævnt bl. a. skal fastsætte de almindelige retnings- linjer, der skal gælde for Danmarks radios virksomhed. Det er i øvrigt ikke en princip, som er specielt for den danske radioordning. Det følges og betragtes som fundamentalt i alle europæiske demokratier, der har radio- fonier oprettet ved lov eller baseret på en koncession fra staten.

Uanset at den foreliggende sag berører forhold, der helt naturligt vækker omfat- tende opmærksomhed, og hvis behandling